

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: TELEGRAFEN PAA HEDEN

Citation: Aakjær, Jeppe: "TELEGRAFEN PAA HEDEN", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 252. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid98353/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Han bad om hendes „lille Haand“, mens grumme skjævt
han lo,
hun rakte tvende, skjønt de var ret store begge to;
saa bad han om et Kys og fik gelik et halvt Dusin;
thi gavmild er du, Kvinde, i den gule Lupin.

Saa tog han Pigens Haand og Mund og hendes bange Barm;
han krysted Nakkens brune Rund, saa Hjærtet slog Allarm.
Saa tog han, hvad der ellers var i Tyl og Mouselin,
mens Ørentvister sværmed om den gule Lupin.

Men da Jørgine vaagned, da var hun bleven kold;
den frække Soren havde forlængst sagt Gud i Vold.
Og Maanen keg saa spørgende paa Knæ og Skjørtelin,
og Duggen drap saa sørgende fra gule Lupin.

Saa blev hun først forkjølet og siden — meget mer;
det er jo at beklage, men slige Fejler sker,
saa længe Piger sætter sig i Tyl og Mouselin
hos falske Mænd som Soren i den gule Lupin.

Sjørup ^{29/11} 1906.

TELEGRAFEN PAA HEDEN.

Hvor Agrene slipper og Lyngen begynder
og Heden for Alvor tår fat,
der bor den Slider Jens Sivkjær
med Kone og Ko og Kat.

Og Hytten er gamnel og Koen er mager,
thi smaat det skjæpper paa Lo,
og kommer der Regn af Søndvesten,
det drypper om Kat og Ko.

Rævlingriset om Hytten kravler
og Ulvefoden gjør Sling.
Da drager de Telegrafene
hen over den vilde Lyng.

Hvor pibende Pors alene sang
om Høst for den ensomme Sjæl,
der staar nu ved Hyttens bugede Gavl
en klokketonende Pæl.

Jens, som tænker hvor andre taler,
han ønsked sig tit en Avis;
men først maatte Trine ha' Væven hjem,
saa maatte der spares til Gris.

Saa fik han saa langt til Verden,
kom udenfor Rygte og Ry;
nu er det som denne tonende Traad
har knyttet en Stræng paamy.

Jens Sivkjærs Hytte har intet Læ
af Pil og vuggende Hyld,
og derfor lyder en Høstnats Regn
saa øde mod Væg og Syd.

Og Traaden lærer med ondt og godt,
med Sejre og blodige Slag,
men éns gaar Pøtten paa Hyttens Lo,
og éns det drypper fra Tag.

De store Ting, som i Verden hænder,
Jens Sivkjær aner dem ej;
de glimter forbi hans Tærskelkjæl
paa deres Tusindmils-Vej.

Men svøber Vinden om Tørvestak,
mens Klyder trækker fra Nord,
og toner Traaden i Natten
som hylende Aanders Kor.

Da hænder det, Jens han vaagner,
rejser sig halvt og funderer,
hvisker vendt mod den tonende Stang:
„Hør, hvor de telegraferer!“

Jente ^{22/8} 1907.